

ผู้มาเยี่ยม

เช้าวันหนึ่ง ลอว์กำลังล้างชามอยู่ แจ็คแก่ที่นอนตากแดด อยู่ที่ชั้นบันไดตรงประตูค้ำรามขึ้นเพื่อบอกว่ามีคนมา เธอจึง มองออกไปเห็นรถม้าคันหนึ่งแล่นตัดข้ามลำห้วยพลัมครึก ตอนที่น่าตื่นพื้นเป็นกรวดตรงมา

“แม่จ๋า” เธอเรียก “มีผู้หญิงแปลกหน้ามาแน่ะจ๊ะ”

แม่ถอนใจใหญ่ แม่อายุที่บ้านช่องรุ่งรังไม่เรียบริ้อย ลอว์ก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกันกับแม่ แต่แม่อ่อนเพลียมาก และลอว์ก็เห็นดเห็นน้อยหม่นหมองเพราะความทุกข์เสียจน ไม่สนใจใยดีอะไรมากนัก

แมรี แครี และน้องเกริช กับแม่ด้วย เป็นใช้้อีต่า- อีแดงกัน พวกเนลสันที่อยู่ทางปากโน้่นของลำห้วยก็เป็น เหมือนกัน ดังนั้นจึงไม่มีใครจะช่วยพ่อและลอว์ แต่มีหมอม มาเยี่ยมทุกวัน พ่อไม่ทราบว่าจะเอาเงินที่ไหนมาเสียค่าหมอ

ค่ายา ที่ร้ายยิ่งกว่าอะไรทั้งหมดก็คือว่า ใช้น้ำขึ้นที่ตาของแมรี และแมรีก็ตาบอด

เธอลุกขึ้นนั่งได้แล้วตอนนี้ หม่มผ่านวมนั่งอยู่บนเก้าอี้โยก ทำด้วยไม้ฮิกคอรี่ตัวเก่าของแม่ ตลอดเวลาอันนานอาทิติย์แล้ว อาทิติย์เล่า ตอนแรกๆ เธอยังพอมองเห็นอะไรรางๆ แล้วก็ เห็นน้อยเข้าทุกที เธอไม่ได้ร้องไห้เลย ตอนนี้เธอไม่สามารถ มองเห็นอะไรอีกเลยแม้แต่แสงที่สว่างจ้าที่สุด แต่เธอก็ยังคง เข้มแข็งและกล้าหาญอดทน

ผมสีทองสวยของเธอนั้นหายไปหมดแล้ว พ่อต้อง โกงผมเธอ เพราะการป่วยไข้ของเธอ ศีรษะเกรียนของเธอ จึงเหมือนเด็กผู้ชาย นัยน์ตาสีฟ้ายังคงสวยอยู่ แต่มันไม่รู้ ไม่เห็นอะไรที่อยู่ข้างหน้าเลย และแมรีไม่อาจใช้สายตาบอกเล่า อะไรแก่ลอราได้อย่างที่เคยทำ คือคิดอะไรก็เคยบอกกันได้ โดยไม่ต้องกล่าวออกมาเป็นคำพูด

“ใครนะจะมาเข้าๆ อย่างนี้” แมรีส่งสัย พลังตะแคงหู ฟังเสียงรถม้า

“เป็นผู้หญิงแปลกหน้า ขับรถม้ามาคนเดียวจ๊ะ สวม หมวกผ้ากันแดดสีน้ำตาล ม้าที่เทียมมาตัวเดียวนั้นสีน้ำตาล แดง” ลอราตอบ พ่อเคยสั่งไว้ว่าให้เธอเป็นนัยน์ตาให้แมรี

“หนูลองคิดซี จะทำอะไรเป็นอาหารกลางวัน” แม่ถาม แม่หมายถึงอาหารสำหรับจะเลี้ยงแขกถ้าหากผู้หญิงคนนั้น อยู่จนถึงเวลาอาหาร

มีขนมปังและน้ำตาลเดียวกับมันฝรั่งเท่านั้นเอง ตอนนี้ เป็นฤดูใบไม้ผลิ แต่ผักที่ในสวนยังไม่โตพอ แม่วัวก็ยังไม่ มีนม และแม่ไก่ก็ยังไม่ออกไข่สำหรับฤดูร้อน มีแต่ปลาตัวเล็กๆ

สองสามตัวเหลืออยู่ในลำห้วยพลัมครึก แม้แต่กระต่าย
ทางปุยฝ้ายก็ถูกล่าเสียจนเหลือน้อยเต็มที

พ่อไม่ชอบดินแดนที่เก่าแก่ไม่มีสัตว์จะให้ล่าอย่างนี้
พ่ออยากจะไปทางภาคตะวันตก เป็นเวลาสองปีมาแล้วที่พ่อ
อยากไปจับจองที่ดินทางภาคตะวันตก แต่แม่ไม่ยอมยกทั้ง
บ้านเมืองที่มีผู้คนอันหนาแน่นเช่นนี้ และไม่มีเงินด้วย พ่อ
ปลูกพืชได้ผลน้อยมาสองปีติดๆ กันแล้ว นับตั้งแต่ปีตัดถนน
ลง พ่อหูดหวิดจะต้องเป็นหนี้เป็นสิน และตอนนี้ก็ยั้งค่า
หม้ออีก

ลอร่าตอบแม่อย่างเบื่กบีนว่า “อะไรที่ดีพอสำหรับเรา
ก็ดีพอสำหรับคนอื่น!”

รถม้ามาจอดลง และผู้หญิงแปลกหน้านั่งอยู่บนรถ จ้อง
มองดูลอร่ากับแม่ทางช่องประตู เธอเป็นคนสวย สวมเสื้อ
กระโปรงผ้าดอกสีน้ำตาลเรียบร้อย สวมหมวกผ้าสำหรับกันแดด
ลอร่ารู้สึกกระดากอายเท่าที่ไม่ได้สวมรองเท้าของเธอ ซ้ำเสื้อ
กระโปรงก็อ่อนลู่อยู่ ผมเปียก็ไม่ได้หวี แล้วแม่ก็พูดซ้ำๆ
“อ้อ ดอเชียนะ!”

“ฉันสงสัยว่าพี่จะจำฉันได้หรือไม่” หญิงนั้นพูด “นมมาน
เชียวนะตั้งแต่พวกพี่จากวิสคอนซินมา”

เธอคืออาตอเชียนคนสวย ซึ่งสวมเสื้อที่มีกระดุมเหมือน
ลูกแบล็กเบอร์รี่เมืองานเต็นร้านลงน้ำตาลที่บ้านคุณหมูปะในป่าใหญ่
ที่วิสคอนซินนมมานมาแล้ว

ตอนนี้เธอแต่งงานแล้ว เธอแต่งงานกับพ่อหม้ายลูกติด
สองคน สามีของเธอเป็นผู้รับเหมา ทำงานสร้างทางรถไฟ
ทางภาคตะวันตก อาตอเชียนขับรถมาคนเดียวตั้งแต่วิสคอนซิน

จะไปค่ายคนงานทำทางรถไฟที่ดินแดนดาโคตา

เธอแวะมาเยี่ยม จะมาถามพ่อว่าจะไปกับเธอไหม สามีของเธอ อาศัยนั่นต้องการคนดี ๆ ไปเป็นพนักงานพัสดุเก็บรักษาข้าวของ ทำบัญชี ทำทะเบียนลงเวลาทำงานของคนงาน ถ้าพ่ออยากจะทำงานนี้ก็ได้อีก

“เขาจะให้เดือนละห้าสิบเหรียญ พี่ชาร์ลส์” เธอบอก

ความตึงเครียดบนแก้มที่ตอบกลับของพ่อค่อยคลายลง และนัยน์ตาสีฟ้าก็แจ่มใสขึ้น พ่อพูดซ้ำ ๆ ว่า “รู้สึกว่าจะหาที่มองหาที่ดินที่จะจับจองนี้ ฉันทำงานได้เงินเดือนดี ๆ ไปพลง ๆ ด้วยก็ได้นะ แครโรไลน์”

แม่ยังคงไม่อยากจะไปทางภาคตะวันตก แม่เหลียวมองดูรอบ ๆ ครัว ดูแครีและลอราซึ่งยืนอ้อมเกรียวอยู่ที่นั่น

“ฉันไม่รู้ว่าจะพูดอะไรถูกละคะ ชาร์ลส์” แม่พูด “รู้สึกว่าเป็นโชคดีของเรา เดือนละตั้งห้าสิบเหรียญ แต่ว่าเราก็ตั้งหลักฐานอยู่ที่นั่นแล้ว เรามีทั้งไร่ทั้งนาบ้านช่อง”

“ฟังดูเหตุผลก่อนนะ แครโรไลน์” พ่อวิงวอน “ที่ทางภาคตะวันตกนั้นเราจะได้ที่ดินเปล่า ๆ ถึงร้อยหกสิบเอเคอร์ขอแต่เพียงให้ไปอยู่บนผืนที่ดินนั้นเท่านั้น ที่ดินก็ดีเท่า ๆ กับที่นี่ หรืออาจจะดีกว่าด้วยซ้ำไป ถ้าลุงแซมเต็มใจจะให้ไร่เราชุดใช้บ้านเก่าที่เขาไล่เราออกมาจากดินแดนของอินเดียนแดงโน่น ฉันก็ว่าเราเอาดีกว่านะ ทางภาคตะวันตกมีสัตว์ให้เราล่าเยาะ ใครอยากได้เนื้อสัตว์มากเท่าไรเป็นได้เท่าที่ต้องการ”

ลอราอยากไปจนแทบอดใจไม่พูดอยู่ไม่ได้

“ตอนนี้เราจะไปได้อย่างไรล่ะ” แม่ถาม “แมรียังไม่แข็งแรงพอที่จะเดินทางนี่”

“นั่นซี” พ่อรับ “เรื่องนี้ละสำคัญ” แล้วพ่อก็ถาม
อาดอเซียว่า “งานนี้เขารอไม่ได้ใช่ไหม”

“ใช่ พี่ชาร์ลส์” อาดอเซียว่า “เขารอไม่ได้หรอก โส
เขาต้องการคนเดี๋ยวนี้ทันทีเลย ถ้าพี่จะเอาก็ต้องเอา ไม่อย่างนั้น
ต้องปล่อยให้คนอื่นเขา”

“เดือนละห้าสิบเหรียญเชียวนะ แคโรไลน์” พ่อพูด
“และยังที่ดินที่เราจะไปจับจองอีกด้วย”

รู้สึกว่ามันมาก กว่าแม่จะพูดขึ้นอย่างนุ่มนวลว่า “แล้ว
แต่เธอเถอะค่ะ ชาร์ลส์ เธอต้องทำตามที่คุณคิดว่าดีที่สุด”

“อ้าว ตกลงว่าพี่รับงานนี้ ดอเซีย!” พ่อลุกขึ้นมามือ
ตบหมวกตกลงไป “มีความพยายามที่ไหนก็มีความสำเร็จที่นั่น
ฉันจะไปหาเนลสันเขาก่อน”

ลอร่าตื่นเต้นจนแทบจะทำงานบ้านตามปกตินั้นไม่ได้
อาดอเซียต้องเข้าช่วย และขณะที่ช่วยทำงาน อากี้เล่าข่าวคราว
จากวิสคอนซินให้ฟัง

พี่สาวของอาดอเซียคืออาร์บูนั้น แต่งงานและมีลูกผู้ชาย
สองคน ลูกผู้หญิงยังแดงๆ คนหนึ่งชื่อดอลลี่ วาร์เดน
อาจอร์จไปเป็นคนล่องซุง ล่องตามแม่น้ำมิสซิสซิปปี ลุง
เฮนรี่กับครอบครัวสบายดี และพี่ชาร์ลส์ก็กลับเป็นคนดีขึ้น
จนผิดคาด ทั้งๆ ที่ลุงเฮนรี่ไม่ถือสุภาพคิดว่า รักวัวให้ผูก
รักลูกให้ตี เสียเลย คุณปู่คุณย่ายังคงอยู่ที่เก่าในบ้านไม้ซุง
หลังใหญ่นั้น ท่านมีเงินพอจะปลูกเรือนฝากระดานได้อย่างสบาย
แต่คุณปู่ประกาศว่าซุงไม้โอ๊กแน่นหนาดีกว่าฝาไม้กระดาน
แผ่นบางๆ เป็นกอง

แม้แต่ซูแซนดำ แมวที่ลอร่ากับแมรีทิ้งไว้เมื่อตอนที่

ขึ้นเกี่ยวจากบ้านไม้ซุงหลังเล็กในป่าใหญ่มา ก็ยังอยู่ที่บ้านนั้น บ้านไม้ซุงหลังนั้นถูกเปลี่ยนมือเจ้าของไปหลายครั้งหลายหนแล้ว และตอนนี้ก็กลายเป็นโรงเก็บข้าวโพดไป แต่ไม่มีอะไรทำให้นางแมวตัวนั้นย้ายไปอยู่ที่อื่นได้ มันคงยังติดอยู่ในโรงเก็บข้าวโพด อ้วนจนเป็นมันเพราะจับหนูกินได้อย่างสบาย และแทบจะไม่มีบ้านใดในละแวกนั้นที่จะไม่มีลูกของชูแซนดำเข้าไปอยู่ในบ้าน มันเป็นแมวที่จับหนูเก่งกันทั้งนั้น หูใหญ่หางยาว เหมือนชูแซนดำไม่มีผิด

เมื่อพ่อกลับมาอาหารกลางวันก็เสร็จพร้อมหมด คอยอยู่ในบ้านซึ่งกวาดเก็บเรียบร้อยแล้ว พ่อขายบ้านไร่นี้ได้แล้ว เหลือเงินจ่ายเงินสดมาสองร้อยเหรียญ และพ่อว่าเงินปลาบปล้อมมาก “เป็นอันว่าหมดหนี้หมดสิน สบายตัวไปที และยังมีเงินเหลืออยู่อีกนิดหน่อย” พ่อว่า “เป็นยังไง แคร่โรจน์!”

“ฉันก็คิดว่าดีที่สุดแล้ว ชาร์ลส์” แม่ตอบ “แต่ว่า...”

“เอละ ฟังฉันก่อน! ฉันคิดไว้เรียบร้อยแล้ว” พ่อบอก “ฉันจะไปกับดอเซียฟรุ่งนี้เข้า เธอกับลูก ๆ อยู่ที่นั่นไปก่อน จนกว่าแม่ริจะหายดีและแข็งแรงพอ กะเสียว่าสักสองสามเดือน เหลือเงินรับรองว่าจะช่วยขนของไปส่งให้ที่สถานีรถไฟ เธอกับลูก ๆ เดินทางโดยรถไฟตามไปกันเองก็แล้วกัน”

ลอร่าจ้องดูพ่อตกตะลึงตาค้าง แคร่กับแม่ก็เช่นเดียวกัน แม่ริพูดว่า “ขึ้นรถไฟจริงๆ หรือจ๊ะ”

ทุกคนไม่เคยคิดฝันว่าจะได้เดินทางโดยรถไฟ อันที่จริงลอร่าก็ทราบดีว่าคนทั้งหลายเขาโดยสารรถไฟเดินทางกันรถไฟมักจะคว่ำ ผู้คนล้มตาย ว่าที่จริงก็ไม่เชิงกลัว เธอตื่นตื่น แต่นัยน์ตาของแคร่โพลงโตเพราะตื่นกลัว

ทุกคนเคยเห็นรถไฟแล่นฉิวผ่านทุ่งกว้างมาพร้อมกับ
ควันดำพลุ่งๆ ม้วนเป็นสายไปข้างหลังรถจักร เคยได้ยินเสียง
รถและเสียงหวูดดังชัดเจน จนถ้ามักจะตื่นเมื่อเห็นรถไฟ และ
ถ้าคนซึ่งยังไม่อยู่ก็จะวิ่งเตลิด

แม่พูดค่อยๆ เรียบๆ ตามแบบของแม่ว่า “มีลอร่ากับ
แคร์รี่คอยช่วยอยู่ทางนี้ ฉันก็แน่ใจว่าจะไปกันได้อย่างเรียบร้อย”